

a běhat po lékárnách. Lékárnu mám v šatníku a výběr dostatečně. Dopřávám si lepší matros než kdy dřív a jsem ohromně vyrovnanej člověk. Ten můj chodí do práce a platí uklízečku a uctívá mě jako nejdražší poklad na světě, což taky jsem. Večer, když přijde domů z práce, si hraje na doktora a bavíme se tak skvěle, až to bolí.

V KURNÍKU PLNÉM BISKUPŮ BYLO TICHU. INFRAČERVENÁ lampa zhasla už před lety, a v kleci pro drůbež nepoletovala ani pířka jako ještě loni v létě. Muž opatrně nahlédl zamrzlým oknem dovnitř a spatřil opuštěný prostor: bíle ojíané trámy stěn a odpudivě chladné pletivo klecí. Muž třikrát obešel budovu. Byla jasná, ubýváva- jícím měsícem ozářená noc a hvězdy se chvěly na obloze jako sbor němých chlapců v pozoru. Ticho vymalovalo krajinu v odstínech klidu a hojnosti. Muž došel na okraj lesa, vytáhl ze sportovní tašky krabičku zápalek a lahev benzínu a pohlédl na oblohu, jako by se chtěl ujistit, že požehnaní stále trvá. Cesta z kraje lesa ke kurníku měřila pět verst. V těch rozlehlých lesích, kam člověk málokdy zabloudí, to nebylo daleko. Muž pečlivě polil rohy kurníku benzinem, škrtl sirkou a jeden po druhém rohy zapálil. Oheň lačně pohlcoval namrzlé, ale suché trámy a sladce muži zabíval ztěhulé ruce. Plameny brzy plá- polaly v barvách polární záře. Muž smekl čepici a hluboce se uklonil. Cítil, že splyvá s nesmírnou velikostí tvorstva a absolutní dokona- losti. V koutku oka se mu objevila slza radosti a muž děkoval veliká- nům za překypující nádherru, na níž se podílel.

SEM NORMÁLNÍ, PORÁDNEJ CHLAP A ZPLODIL SEM PĚT děcek. Říkám to jen proto, že sem se nedal na víru kuli tomu, že bych byl nicka bez kouli. Už je to šest měsíců, co sem si zvolil to náboženství Tuomasova království, páč to je to jediný správný. Moje žena na to přišla dřív než já, když si s Tuomasem povídala při hraní binga, a teď je její víra vohromně pevná. Já se trmácím jako

v dobyčáku, ale i tak frčím rychle. Eště než sem začal věřit, měl sem bolesti v levý čelisti, ale nikomu sem si nestěžoval. Sem už dva roky na pracáku a dospělej chlap si přece nedovolí začít fňukat manželce. Vydržel sem bolesti, jak se na chlapa sluší a patří, ale už sem si mys- lel, že se mi v čelisti asi uhnízдила rakovina. No a jak se manželka dala k tý Tuomasový víře, začala hrozně povídat vo všech nemocech a potížích, který ji celý léta trápějí. Já se divil, žes nic netekla, jakože mně. Žena na to, že se nevodvážila začít kňouat, když bych s tím stejně nemoh nic dělat. Mluvila vo píchání u srdce, vo kuirích volkách a vo bolavý noze a mně se to tak lhbilo, že sem se i já dal naššeně do popisování mýho problému s čelisti. Fakt sem začal přemejšlet, že se vobjednám k zubařovi, než budu docísta bezzubej, ale man- želka začala hnedka že ne, že k žádnýmu zubařovi nikdo nepoře- buje, když se u nich tolik cáluje, a že jenom člověku nacpou zubry tím amalgámem. Na švédskym programu tškali, že ten amalgám zabije i zdravýho chlapa. Žena mi povídá, najdi cestu k víře a už nebudeš muset přemejšlet vo žádných umělejších zubech, všechny její potíže se taky vyléčily, když se nechala pokřtít. Já se ptám, co že taková péče potom stojí. Manželka se zasmála, že samozřejmě nic, služby Boží sou za hubičku. Já že takovou víru chci teda taky přijmout, když mi pomůže vod bolavejch dásní. Hned další večer sme jeli do kostela a já sem se přihlásil ke křtu. Ten jejich kazatel mě namočil do vody a já myslel, že bolest v tý vodě zůstala, ale když sme si šli večer leh- nouť, začalo to zase sakra bolet. Vzbudim ženu a povídám, že to bolí jako čert. Žena mě chlácholila, že je to znamení, že moje víra není dostatečná. Tehdá sem se rozhod, že začnu věřit tak pevně, že se mi zablombujou zubry a dásně se dají samy do porádku, a tak sem taky udělal. Celej den a noc sem věřil tak neskutecně, že když sem se na Velkej pátek probudil, měl sem v zubech blomby a vůbec nic mě nebolelo. Vzbudim manželku, že záračná Boží milost teď skanula na naše hlavy, a začal sem se modlit na kolenu přímo tam na pod- laze v ložnici a děkoval sem Otci nebeskýmu. Teď žiju bez bolesti a v klapače se mi týtýěj blomby z ryzlho osmnáctikarátovýho zlata. Lidí z vesnice to samozřejmě vohromuje a na blomby se jezdejí divat zvědavci až z Rovaniemi. I Tuomas sem třikrát denně chodí